

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/38/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116205348
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116205348.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: D.Z. E., F.. XX.X.XXXX, T. M. XXXX/XX XXX XX H. - F. Š., o zaplatenie 1.852,20 eura s prísl., takto o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 10C/90/2016-71 zo dňa 9.1.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 85,09 Eur ako aj už právoplatne priznanú istinu v sume 1.852,20 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatennej istiny 1.852,20 Eur od 1.1.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.
III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“
V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 8.3.2016 domáhal zaplatenia istiny vo výške 1.852,20 eura, poplatkov vo výške 1,46 eura, zmluvného kapitalizovaného úroku vo výške 83,63 eura, kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 0,82 eura, žiadal priznať aj úrok z nezaplatennej istiny vo výške 12,90 % ročne od 22.12.2015 do zaplatenia a taktiež úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny a nezaplatených úrokov od 22.12.2015 do zaplatenia. Nárok uplatnil z úverovej zmluvy zo dňa 10.6.2014, ktorou poskytol žalovanému úver vo výške 2.000 eur. Žalovaný úver riadne nesplácal, preto listom zo dňa 21.12.2015 došlo k predčasnému zosplateniu úveru.
Konštatoval, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril, taktiež to, že vo veci pôvodne rozhodol rozsudkom č. k. 10C/90/2016-37, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.852,20 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 1.1.2016 do zaplatenia v mesačných splátkach po 100 eur vždy k 20. dňu v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, majúc za to, že poskytnutý úver je bezúročný, nakoľko v zmluve nie sú uvedené všetky predpoklady použité pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Z dôvodu, že predmetný rozsudok bol odvolacím súdom rozsudkom zo 7.9.2017, č. k. 9Co/83/2017-60 potvrdený v časti napadnutého zamietavého výroku týkajúceho sa sumy kapitalizovaných úrokov z omeškania 0,82 eura, vo zvyšku zamietavého výroku, vo výroku o splatnosti v súvisiacom výroku o trovách konania bol rozsudok zrušený a vrátený na ďalšie konanie a rozhodnutie pre nepreskúmateľnosť, vec opätovne prejednal.

Z dokazovania vykonaného v priebehu celého konania súd prvej inštancie zistil, že dňa 10.6.2014 bola uzavretá písomná úverová zmluva medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Žalovanému bol poskytnutý úver 2.000 eur s úrokovou sadzbou 12,90 % ročne. Žalovaný sa zaviazal úver uhradiť 120 mesačnými splátkami po 29,71 eura, pričom splatnosť prvej splátky bola stanovená na 16.6.2014 a poslednej na 15.5.2024. Celkovo mal žalovaný zaplatiť žalobcovi 3.665,20 eura. V zmluve je uvedená aj RPMN 15,42 % a jeho priemerná hodnota 17,94 %.

Listom zo dňa 21.12.2015 žalobca úver predčasne zosplatnil a vyzval žalovaného na úhradu jeho dlhu vyčísleného na sumu 1.998,11 eura s príslušenstvom najneskôr do 31.12.2015.

Po opätovnom posúdení veci mal súd prvej inštancie za to, že oproti pôvodnému konaniu a priznanej sume je potrebné priznať aj sumu 85,09 eura, ako kapitalizovaný úrok do dátumu predčasnej splatnosti úveru a 1,46 eura z titulu nezaplatených poplatkov za poistenie. Čo sa týka žalobou uplatnených zmluvných úrokov z úveru vo výške 12,90 % z nezaplatenej istiny 1.852,20 eura od zosplatnenia do zaplatenia a čo sa týka úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z kapitalizovaných zmluvných úrokov 83,63 eura mal za to, že ide o nárok žalobcom nedôvodne uplatnený. Vo vzťahu k zmluvným úrokom uviedol, že niet pochýb o tom, že za úver možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie za užívanie finančných prostriedkov, t. j. úverové obdobie. Od počiatku sú v záujme veriteľa úroky na dohodnutú dobu a to až do splatnosti úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov, napr. pri nesplácaní úveru má dodávateľ právo splatnosť posunúť, niet však zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úroku z omeškania, aj po dobe splatnosti. Ak úrok nie je splatný do splatnosti, zákon priznáva za zadržiavanie finančných prostriedkov sankcie a to či už zákonné napr. úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom, alebo dohodnutú zmluvnú pokutu. Je nepochybné, že prípadná dohoda o úrokoch po splatnosti popri ďalších úrokoch za omeškania a ďalších sankciách indikuje neprímeraný nárast dlhu v neprospech spotrebiteľa. Je potom nevyhnutná otázka vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody ohľadom úrokov popri úrokoch z omeškania a prípadných ďalších sankciách. Takýto odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškania či iných sankciách, je v neprospech žalovaného. Zákon totiž umožňuje po splatnosti priznať úroky z omeškania v zmysle § 3a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Dohodnutý úrok predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi istinu k dispozícii. Tento zisk predstavuje práve dohodnutý úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Takýto úrok predstavuje kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Teda zosplatnením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, s ktorou môže disponovať. Tým teda stráca nárok veriteľ na úroky za požičané peňažné prostriedky od spotrebiteľa. Ak teda spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili, ak by spotrebiteľ mal právo držby finančných prostriedkov. Inak by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Išlo by teda o stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky ako keby k zmene záväzku nedošlo. Spotrebiteľ by nemal žiadne garantované práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše došlo by k hrubej nadváhe veriteľa ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky, a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potenciálnej nečinnosti. Takáto správanie dodávateľa nemôže byť podporované a nemôže požívať právnu ochranu.

Dôvodom zamietnutia návrhu v prevyšujúcej časti bol aj žalobcom žiadaný úrok z omeškania 5 % z kapitalizovaných zmluvných úrokov 83,63 eura. V tejto časti mal súd prvej inštancie za to, že ide o anatocizmus, t.j. požadovanie príslušenstva z príslušenstva a pohľadávky, čo nie je prípustné.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, na ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a na § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca v rozsahu zamietnutej časti nároku majúc za to, že v zamietavom výroku je rozsudok súdu prvej inštancie nesprávny keďže vychádza z nesprávneho

právneho posúdenia veci. Čo sa týka nároku na zmluvný úrok po zosplatnení, poukázal na to, že z ust. § 497 Obchodného zákonníka vyplýva, že obsahom záväzku dlžníka, nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný ich platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia a to či už v lehote, alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka. Samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Poukázal na ust. § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Podľa žalobcu z týchto zákonných ustanovení vyplýva, že dlžník je povinný platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov za dobu od poskytnutia do ich vrátenia. Poukázal na rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré jeho názor podporujú, konkrétne rozhodnutie Krajského súdu Žilina, č. k. 11Co/12/2017-90 z 31.1.2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/23/2017-92 z 29.11.2017, Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/193/2017-88 zo 7.12.2017, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 33Cdo/212/2014 z 21.8.2014.

Podľa žalobcu nesprávnym bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie aj pokiaľ mu nepriznal úrok z omeškania zo zmluvných úrokov. Žiadne zákonné ustanovenie tento nárok svojim znením nespochybňuje, o čom svedčia aj rozsudky odvolacích súdov. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27.3.2008, sp. zn. 4Cob/62/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/542/2016-59 z 13.6.2017 a Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/19/2017-103 z 29.11.2017.

Pokiaľ súd prvej inštancie mal za to, že v spotrebiteľských úverových vzťahoch nemôže dôjsť k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa, mal za to, že ide o výklad nesprávny, keďže aj v zmluvnom vzťahu so spotrebiteľom môže dôjsť úplne spravodlivo a odôvodnene k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa ako dlžníka v prípade, že tento poruší svoje zmluvné povinnosti. V prípade zosplatnenia dlhu z dôvodu dlhodobého neplnenia záväzkov dlžníka dochádza k spravodlivému navýšeniu úročenia o úrok z omeškania, ktorý je administratívne regulovaný. Žalobca za absurdný považoval názor, že z dôvodu porušenia zmluvných povinností dlžníka - spotrebiteľa by malo dôjsť k zhoršeniu postavenia veriteľa, ktorý svoje záväzky zo zmluvy neporušil. Stále nemá v tržbe finančné prostriedky a z dlžnej istiny taktiež nemá vrátené nič. Žalobca preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe vyhovel v súlade s jej znením.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušné rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu, ako bol odvolaním napadnutý, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 12.10.2018 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nebolo opodstatnené.

5. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to či súdu prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku, alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II.ÚS 78/05).

6. Žalobca v odvolaní výslovne napadol, len zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým súvisí aj výrok o trovách konania. Odvolaním nebol napadnutý vyhovujúci výrok. Vo vyhovujúcom výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a nebolo oprávnením, ani povinnosťou odvolacieho súdu, podrobiť ho prieskumu.

7. Vo vzťahu k zamietavému výroku žalobca tvrdil nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny

predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozsudku, odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie pri posudzovaní veci, ktorá bola predmetom konania použil správny právny predpis a správne ho vyložil. V rozhodnutí zodpovedal na všetky argumenty, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné, jeho rozhodnutie je presvedčivé, odvolací súd sa so závermi, ku ktorým súd prvej inštancie dospel a s odôvodnením rozhodnutia vo vzťahu k zamietavému výroku rozhodnutia v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP) a len na zdôraznenie správnosti napadnutého výroku rozhodnutia k odvolacím dôvodom dodáva:

Podstata odvolacích argumentov žalobcu, bola koncentrovaná len na tvrdenie o tom, že z právneho predpisu nevyplýva záver, ku ktorému dospel súd prvej inštancie, že po vyhlásení splatnosti úveru pre porušenie zmluvných povinností žalovaným nemal by mať nárok na dohodnutý úrok z úveru. Úrok z úveru po vyhlásení splatnosti úveru vyplýva, podľa žalobcu, nie len z právneho predpisu, ale aj zo záväzkového vzťahu, ktorý vznikol medzi stranami sporu. Nemôže ísť o žiadnu nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán, v dôsledku porušenia povinnosti zo strany žalovaného nemôže sa veriteľ dostať do horšej situácie, v ktorej by mal mať nárok len na úrok z omeškania.

Podľa odvolacieho súdu úverové obdobie, čas, na ktorý sa peňažné prostriedky poskytujú, nepatrí medzi podstatné náležitosti úveru. Pokiaľ si zmluvné strany úverovej zmluvy dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby (do splatnosti úveru) nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie po splatnosti úveru úroky z omeškania. Ide o odlišný inštitút oproti odplátnym úrokom, má sankčnú povahu. Jeho typickým znakom v občianskoprávných veciach je jeho administratívny strop (limit). Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 4Obo/143/98 uviedol, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti dlžník musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je podľa odvolacieho súdu logický, pretože v opačnom prípade na ťarchu spotrebiteľa by dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpil k tomu, že úver zosplatnil, nastúpil režim platenia úrokov z omeškania nie úrokov úveru. Správne túto situáciu vyhodnotil súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia a v závislosti od toho kvantifikoval sumy, ktoré je možné priznať žalobcovi a správne uzavrel, že nie je možné priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, nakoľko tu nastupuje režim platenie úroku z omeškania. Odvolací súd sa stotožňuje taktiež s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s jeho právnym posúdením vo vzťahu k úrokom z omeškania z úrokov, odkazujúcim na tzv. anatocizmus. Ak v zmysle tejto zásady súd prvej inštancie zamietol nárok na úrok z omeškania z úrokov, má odvolací súd za to, že takéto právne posúdenie v tejto časti bolo súdom prvej inštancie správne. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva veriteľ nemá, ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu takúto možnosť nepriznávajú. Oba právne predpisy nezakotvujú majetkové sankcie pre prípad omeškania splatením príslušenstva pohľadávky. Tento právny záver vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29ICdo/31/2012, 35Obdo/101/2002.

10. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania ako rozsudok v týchto výrokoch vecne správny, podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

11. V odvolacom konaní žalobca úspešným nebol. Fakticky bol plne úspešný žalovaný, ktorému tým vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd, vychádzajúc z článku 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu konania pred súdom mal za to, že rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie vo výške náhrady trov konania za situácie, keď úspešnej strane žiadne trovy nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania. Preto žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

12. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 1:2 vo vzťahu k zmluvným úrokom a 3:0 vo vzťahu k úrokom z omeškania zo zmluvných úrokov; odlišné stanovisko

predsedníčky senátu vo vzťahu k zmluvným úrokom je v súlade s ust. § 394 ods. 1 CSP z dôvodu nesúhlasu s väčšinovým rozhodnutím senátu pripojené k rozhodnutiu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.